

Arrest

nr. 131 225 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gekend is onder verschillende aliassen waaronder A. Onder deze naam werd hij veroordeeld op 14 juli 2009 door de correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een maand met uitstel, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring omwille van '*verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning: bezit zonder vergunning*'. Het uitstel werd bij arrest van het hof van beroep te Luik op 7 december 2011 herroepen. Verzoeker is ook gekend onder het alias N.A.

Voorts werd verzoeker veroordeeld op 30 augustus 2011 onder diens aliaassen A.A., N.A. en Al.Na. door de correctionele rechtbank van Verviers, opnieuw wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen tot onder meer 4 jaar gevangenis, herleid door het hof van beroep te Luik tot één jaar gevangenis.

1.2. Verzoeker zou op 19 juni 2012 in het huwelijk zijn getreden met A.H, een Nederlands onderdaan die op 30 april 2013 een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende te Antwerpen.

1.3. Op 3 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van diens voorgehouden echtgenote.

1.4. Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 1 mei 2014 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2013 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

o De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'A/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd

partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(. . .)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk

Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich

bij hem voegen'.

Op 22 juli 2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Op 31

maart 2014 kwam er negatief advies van het Parket van Antwerpen met de volgende motivering:

" Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te

Antwerpen.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende

omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

- Precair verblijf: Meneer verblijft al sinds 2005 illegaal in België en Nederland, hij heeft in beide landen familie wonen. Meneer heeft thans een attest van immatriculatie, maar dit is maar een tijdelijk verblijfsdocument in

afwachting van onderzoek inzake zijn verblijfsprocedure (geldig van 03.10.2013 tot 02.04.2014).

Via het huwelijk met mevrouw kan hij meteen permanent verblijfsrecht krijgen.

- Snelle gang van zaken / Betrokkenen kennen elkaar bijna niet wanneer ze huwen/huwelijk via volmacht / mogelijke Belgiëroute: meneer en mevrouw leerden elkaar kennen in maart 2012 bij de Mac Donalds in Rotterdam. Ze wisselden telefoonnummers uit en nadien spraken ze regelmatig af. Al na 2 maanden, in mei 2012, is meneer de hand gaan vragen aan mevrouw. 1 maand later, op 19 juni 2012 werd de huwelijksakte ondertekend in Marokko, voor beiden na volmacht. Volgens betrokkenen huwden ze bij volmacht omdat meneer illegaal was. Hij was illegaal in Nederland, maar hij kon natuurlijk wel in Marokko zelf aanwezig zijn bij zijn huwelijk, en ook voor mevrouw was er geen beletsel om op haar eigen huwelijk aanwezig te zijn. Ze vonden dit blijkbaar niet belangrijk genoeg om de verplaatsing te maken, of zich te informeren in Nederland of ze er konden huwen, nu meneer illegaal was. Op 16 juni

2012 was er een traditioneel trouwfeest in Rotterdam. Volgens meneer vond dit feest plaats nadat ze vernomen hadden dat de huwelijksakte getekend was in Marokko maar dit klopt niet, het feest ging door voor de huwelijksakte ondertekend werd. Nadien gingen ze samenwonen. Op 19 september 2013 is mevrouw bevallen van een dochter, A.. Mevrouw werkt nog steeds in Nederland en pendelt elke dag op en neer. Volgens meneer blijft ze soms ook bij haar ouders in Nederland. Volgens mevrouw woont enkel haar moeder nog in Nederland, en woont haar vader bij haar zus A. in België. Ze zegt dat ze werk wil zoeken in België. Mogelijk is mevrouw enkel naar België komen wonen omdat de regels inzake gezinshereniging hier soepeler zijn, en gaan ze beiden, als meneer zijn verblijf in orde is, terug naar Nederland, waar ze beiden familie hebben wonen, en er zelf ook woonden toen ze elkaar leerden kennen zo'n twee jaar geleden.

-Meneer was niet aanwezig bij de geboorte van zijn dochter A.I tegenstrijdige verklaringen: tijdens het interview leggen ze hierover tegenstrijdige verklaringen af: volgens meneer ging mevrouw 's avonds naar het ziekenhuis met een familielid F. omdat ze pijn had. Ineens werd hij geïnformeerd dat zijn vrouw bevallen was, hij was toen gewoon thuis. Meneer verklaart tijdens het politieverhoor dat mevrouw op een andere datum was uitgerekend. Toen ze pijn kreeg ging ze met de echtgenote van zijn neef naar het ziekenhuis en even later kreeg hij telefoon met de melding dat ze bevallen was. Dit is ook een vreemd verhaal. Meneer werkt niet. Hij deed de dochter van mevrouw naar school toen mevrouw naar het ziekenhuis ging, maar een kind naar school brengen duurt toch niet zo lang en meneer had onmiddellijk erna naar het ziekenhuis kunnen gaan, maar ging naar huis. Ook mevrouw verklaart dat meneer dochter M. naar school bracht toen ze bevallen is van A.. Toen meneer in het ziekenhuis aankwam, was ze al bevallen, alles zou heel snel gegaan zijn.

- geen introductie in de familie: mevrouw heeft de ouders van meneer nog niet ontmoet, terwijl ze al bijna 2 jaar gehuwd zijn, en de ouders in Nederland wonen. Ze heeft hen enkel telefonisch gesproken.

-Personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: meneer kan weinig vertellen over de familie van mevrouw. Hij weet ook niet hoe lang mevrouw gestudeerd heeft en of en waar ze gewerkt heeft voor ze huwden. Hij kent de naam niet van de firma waar mevrouw werkt, omdat hij het een moeilijke naam vindt. Tijdens het interview kon meneer zelfs niet zeggen welke job zijn vrouw juist uitoefent. Meneer weet niet wat de hobby's zijn van mevrouw, terwijl ze al bijna een jaar zouden samenwonen. Meneer kan geen specifieke positieve of negatieve eigenschappen opnoemen van mevrouw, alles is goed. Volgens meneer luisteren ze nooit naar muziek, terwijl mevrouw zegt dat ze wel eens naar Arabische of Berberse muziek luistert. Ook mevrouw kan niets negatief zeggen over meneer. Mevrouw weet niet dat meneer vroeger gewerkt heeft. Meneer weet niets over het vorige huwelijk van mevrouw. Meneer kent de precieze geboortedatum van de oudste dochter van mevrouw niet, terwijl de dochter M. altijd bij haar moeder verblijft. Meneer kan niet alle namen van de broers en zussen van mevrouw correct opnoemen. Ze weten niet van elkaar sinds hoe lang ze in Europa zijn.

- Zwakke positie: mevrouw was een alleenstaande moeder toen ze meneer leerde kennen. Ze staat ook alleen in voor het gezinsinkomen. Hierdoor is ze mogelijk een gemakkelijk slachtoffer voor een schijnhuwelijk.

- tegenstrijdige verklaringen: mevrouw verklaart dat ze geen parfum draagt, terwijl ze volgens meneer wel een vast parfum heeft maar hij kan de naam niet noemen. Meneer zegt dat ze nog niet gesproken hebben over de toekomst, bijvoorbeeld hoeveel kinderen ze willen, terwijl mevrouw aangeeft dat ze beiden 4 kinderen willen. Volgens meneer krijgt mevrouw voor haar oudste dochter 300 euro kinderbijslag, mevrouw verklaart dat ze geen tegemoetkoming ontvangt voor haar kinderen. Meneer en mevrouw leggen tegenstrijdige verklaringen af tijdens het interview over hun activiteiten het weekend voordien: mevrouw ging naar haar zus, en meneer verklaarde dat hij mee ging, maar volgens mevrouw heeft hij haar enkel af gezet en ging hij dan op café met zijn vrienden. Verder leggen ze nog tegenstrijdige verklaringen af over wie aanwezig was bij de handvraging, welke familieleden van meneer en mevrouw in België wonen, of de familie van meneer al dan niet financieel bijspringt, ...

- geen gemeenschappelijke interesses: het enige dat meneer en mevrouw samen doen is TV kijken. Mevrouw is lange dagen weg van huis om in Nederland te gaan werken, terwijl meneer thuis op de baby past. In het weekend gaat mevrouw vaak naar haar zus, en intussen zit meneer op café met zijn vrienden.

-Geen foto's, geen huwelijksbeleving: betrokkenen kunnen amper stavingstukken van hun relatie en huwelijk voorleggen, buiten enkele foto's van het huwelijksfeest en van de baby.

-Aliassen en gerechtelijke antecedenten: meneer is ook gekend onder verschillende aliasen waaronder:

AT. A. ⁰ 06.03.1989. Onder deze naam werd hij op 14.07 .2009 door de correctionele rechtbank Verviers veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 1 maand met uitstel 3 jaar behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis. Het uitstel werd bij arrest van het hof van beroep te Luik op 07.12.2011 herroepen. Hij is tevens gekend onder de aliasen AT. A. ⁰

10.03.1989 en N. A. ^o 23.03.1993. Zijn paspoort op naam van Z. L. werd door de dienst vervalsingen van de luchtvaartpolitie van Deurne op echtheid gecontroleerd en er konden geen onregelmatigheden worden vastgesteld, dus Z. L. is hoogstwaarschijnlijk zijn echte identiteit, maar meneer heeft wel jaren onder andere identiteiten in België verbleven. Meneer schrikt er dus niet voor terug om andere identiteiten aan te nemen en om onder een valse naam strafbare feiten te plegen. Hij schrikt er dan mogelijk ook niet voor terug om een schijnhuwelijk aan te gaan.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.1.P.R. in combinatie met art. 21 W.1.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.1..P.R. (wetsontduiking)."

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld :

- op 14.07.2009 door de Correctionele Rechtbank van Verviers wegens gewone diefstal en inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen tot 1 jaar gevangenisstraf+ 1 maand boete

- op 30.08.2011 door de Correctionele Rechtbank van Verviers wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen tot 4 jaar gevangenisstraf, straf die op 07.12.2011 door het Hof van Beroep van Luik herleid werd tot 1 jaar gevangenisstraf

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing genomen is op twee rechtsgronden die elk op zich volstaan om de bestreden beslissing te schragen: enerzijds artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en anderzijds artikel 43 van de vreemdelingenwet.

In het eerste middel bekritiseert verzoeker enkel het motief van de bestreden beslissing dat verwijst naar artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. In het tweede middel bekritiseert de verzoeker de motieven die zich steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet. Het eerste middel dient niet te worden besproken voor zover blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing die zich steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet overeenind blijven. De Raad onderzoekt derhalve in eerste instantie het tweede middel.

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 40bis juncto 43 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing tevens op artikel 43 van de Vreemdelingenwet om verzoeker zijn verblijf in het Rijk te weigeren.

Artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° (...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk

gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Verzoeker werd in juli 2009, oftewel 5 jaar geleden, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 1 maand met uitstel voor drie jaar, behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis. In 2011, oftewel 3 jaar geleden, werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Beide straffen werden volledig uitgezeten. Sedertdien heeft verzoeker een foutloos parcours gereden.

Het gedrag waarvan sprake vormt dan ook geen actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving, en is thans reeds geruime tijd achterhaald. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat, in weerwil van wat artikel 43, eerste lid, 2° oplegt, een onderzoek werd gevoerd naar het actueel karakter van de vermeende bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen des te meer klemmt nu de laatste veroordeling dateert van 2011 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen, en er ook geen melding wordt gemaakt van latere feiten. (RvV nr. 121 834 van 28 maart 2014)

Op geen enkele manier wordt er dus gemotiveerd waarom verzoeker heden een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken. Verwerende partij heeft dit dossier dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid behandeld en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de huidige actuele situatie.

Door te verwijzen naar een veroordeling van meer dan drie jaar geleden, die trouwens betrekking heeft op feiten van nog langer geleden, negeert verweerder de vereiste van actualiteit van gevaar voor de openbare orde. Door zulks te stellen wijst verweerder immers enkel op het feit dat verzoeker eventueel vroeger een gevaar zou kunnen opgeleverd hebben.

Verzoeker wenst daarenboven te benadrukken dat de feiten dewelke hebben geleid tot de sancties voornoemd dateren van voor zijn huwelijk met mevrouw AFKIR alsook van voor de geboorte van zijn dochter.

De bestreden beslissing vormt dan ook een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 EVRM. In concreto dient conform de vaste rechtspraak van het EHRM een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleven van verzoekers anderzijds.” (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu/Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave in HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komt hierbij een beoordelingsvrijheid toe.” (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu geenszins gemaakt.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten. Een bespreking van de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten en veroordelingen wordt niet weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker is ervan overtuigd dat verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar de feiten. Alleszins is hierover in de bestreden beslissing niets terug te vinden. Verweerder heeft zich louter en alleen gebaseerd op het bestaan van de twee veroordelingen als zodanig, zonder zich voldoende te informeren over de aard en de omstandigheden van de veroordelingen en de gewijzigde situatie sedertdien.

Verzoeker benadrukt dat de gebeurtenissen die hebben geleid tot de veroordelingen waarvan sprake o.a. te wijten waren aan de jeugdige, naïeve en ondoordachte handelswijze van verzoeker van destijds. Verzoeker heeft daarenboven zijn verantwoordelijkheden niet ontlopen en heeft voor beide misdrijven zijn straf uitgezeten.

Verzoeker vormt thans met zijn Nederlandse echtgenote (stuk 2), haar dochter M. uit een vorig huwelijk (stuk 5) en hun gezamenlijke dochter A. (stuk 3) een feitelijk gezin. Verzoeker en mevrouw A. onderhouden reeds meer dan twee jaar een relatie en wonen ook reeds geruime tijd effectief samen.

Door de bestreden beslissing waarvan sprake dreigt de band tussen verzoeker en zijn gezin ernstig onder druk te worden gezet en mogelijks volledig verbroken, aangezien van de Nederlandse echtgenote van verzoeker niet kan worden verwacht dat zij hem volgt naar Marokko, alwaar zij geen enkele band meer heeft. Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker nog een minderjarig kind uit een vorig huwelijk, dewelke tevens haar centrum van socio-affectieve en culturele belangen in België heeft en alhier tevens school loopt. De eerste dochter van mevrouw A heeft tevens de Nederlandse nationaliteit en is ook aldaar geboren. Zij heeft aldus evenmin banden met Marokko en zij spreekt zelfs nauwelijks de taal.

De verwijderingsmaatregel waarvan sprake kan aldus niet opwegen tegen het familiaal belang van verzoeker.

Verzoeker moet echter vaststellen dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van diens familiale situatie en waarom nu juist de familiale belangen van verzoeker niet zouden opwegen tegen de bescherming van de openbare orde.

Verwerende partij heeft aldus nagelaten een evenwichtige belangenafweging te maken tussen het privé- en familiaal belang van verzoeker met diens Nederlandse echtgenote en het belang van de Belgische maatschappij. De "fair-balance" toets werd eenvoudigweg niet uitgevoerd.

Verwerende partij heeft immers nagelaten de veroordelingen waarvan sprake in zijn context te bekijken. Verwerende partij heeft tevens nagelaten om de huidige situatie waarin verzoeker thans verkeert alsook zijn huidig gedrag mee in rekening te nemen, noch werd er nagegaan in hoeverre verzoeker thans een daadwerkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt.

"Verzoeker, een Marokkaanse onderdaan die in Frankrijk met zijn ouders aankwam toen hij drie weken oud was, is alleenstaande zonder familie. Hij beklaagde zich op basis van art. 8 EVRM dat de beslissing om hem naar Marokko uit te wijzen ingevolge zijn veroordeling tot vijf jaar gevangenisstraf, waarvan één jaar met uitstel wegens inbreuk op wetgeving inzake verdovende middelen, afpersing, opsluiting van personen en verboden wapendracht. Het Hof meent dat men niet redelijkerwijze kan oordelen dat de misdrijven die door verzoeker werden begaan, een buitengewone bedreiging vormen voor de openbare orde en een definitieve uitwijzing uit Frankrijk, die een onevenredige maatregel vormt, rechtvaardigen." (EHRM nr. 25672/07, 23 september 2010 (Bousarra/Frankrijk) <http://www.echr.coe.int> (7 december 2010); NJB (NL) 2010 18 (weergave), afl. 40, 2600 en <http://www.njb.nl/> (7 december 2010); Rev.crit.dr.intern.privé (FR) 2011, afl. 2, 353 en <http://daloz-revues.fr/> (31 augustus 2011), noot PARROT, K.)

Verzoeker wenst in dit verband tevens het arrest van uw Raad dd. 17.04.2009, nr.25.998 aan te halen:

"het begrip afdoende uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aangezien de bestreden beslissing steunt op het oordeel dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, moet de motivering evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het louter vermelden van twee veroordelingen en daaruit besluiten dat verzoeker door zijn gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, zonder in de bestreden beslissing in concreto uiteen te zetten hoe en in welke mate dat het geval is, betekent een schending van de formele motiveringsplicht."

Door enkel te verwijzen naar de desbetreffende veroordelingen, zonder aan te duiden op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een zodanig actuele en reële dreiging zou kunnen vormen, en zonder te motiveren in hoeverre zijn persoonlijke en familiale belangen in casu niet zouden kunnen opwegen tegen de bescherming van de openbare orde, heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd (Zie R.v.V. 08.02.2008, nr. 7063, R.v.V. 14.12.2007, nr. 5003, R.v.V. 14.12.2007, nr. 4961)."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de feitelijke en juridische gronden van de bestreden beslissing kent. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

2.4. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gegrond is op een strafrechtelijke veroordeling die dateert van vijf jaar voor de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij geen actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Het actueel karakter zou door de bestreden beslissing niet zijn onderzocht, nu de laatste veroordeling dateert van 2011 en strafrechtelijke veroordelingen op zich worden uitgesloten in artikel 43 van de vreemdelingenwet.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat artikel 43 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat het *“persoonlijk gedrag”* niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

De motivering van de bestreden beslissing is niet louter gebaseerd op de door de verzoeker opgelopen veroordelingen, maar er wordt tevens verwezen naar de aard en ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van de vonnissen van de correctionele rechtbank van Verviers van 14 juli 2009 en van 30 augustus 2011, met name *“diefstal en inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen”* en nogmaals inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een kopie heeft opgevraagd van het arrest van het hof van beroep te Luik dat zich bevindt in het administratief dossier en alwaar onder meer wordt verwezen naar feiten gepleegd in het

voorjaar 2011 en het herhaalde karakter ervan. De bestreden beslissing wijst er vervolgens op dat *“meneer is ook gekend onder verschillende aliasen waaronder:*

AT. A. ° 06.03.1989. Onder deze naam werd hij op 14.07.2009 door de correctionele rechtbank Verviers veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 1 maand met uitstel 3 jaar behoudens de reeds ondergane voorlopige hechtenis. Het uitstel werd bij arrest van het hof van beroep te Luik op 07.12.2011 herroepen. Hij is tevens gekend onder de aliasen AT. A. ° 10.03.1989 en N. A. ° 23.03.1993. Zijn paspoort op naam van Z. L. werd door de dienst vervalsingen van de luchtvaartpolitie van Deurne op echtheid gecontroleerd en er konden geen onregelmatigheden worden vastgesteld, dus Z. L. is hoogstwaarschijnlijk zijn echte identiteit, maar meneer heeft wel jaren onder andere identiteiten in België verbleven. Meneer schrijkt er dus niet voor terug om andere identiteiten aan te nemen en om onder een valse naam strafbare feiten te plegen. Hij schrijkt er dan mogelijk ook niet voor terug om een schijnhuwelijk aan te gaan.”

Ook dit gegeven vindt steun in het arrest gewezen op 7 december 2011. Hieruit blijkt een duidelijk actueel karakter van een gedraging van de verzoeker die een ernstig bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving nu verzoeker er niet voor terugdeinst zich van een valse naam te bedienen voor het hof van beroep te Luik. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat er zwaarwichtige vermoedens zijn dat verzoeker een schijnhuwelijk heeft aangegaan, motief dat niet wordt weerlegd door een eenvoudige ontkenning van het advies van de procureur des Konings dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Verzoeker stelt ten onrechte dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de aard en de ernst van de feiten. Hij kan niet op ernstige wijze voorhouden dat hij sedert 2011 “een foutloos parcours” liep. Het motief dat *“Meneer schrijkt er dus niet voor terug om andere identiteiten aan te nemen en om onder een valse naam strafbare feiten te plegen. Hij schrijkt er dan mogelijk ook niet voor terug om een schijnhuwelijk aan te gaan.”*, is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De verzoeker betwist deze feiten niet. Hij tracht enkel de vaststellingen vervat in het advies van de procureur des Konings waaruit de bestreden beslissing citeert te minimaliseren of af te doen als zijnde louter een advies. Over het gebruik van tal van aliasen zelfs voor het hof van beroep zwijgt hij in alle talen.

De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing louter gesteund is op strafrechtelijke veroordelingen van vijf jaar of drie jaren voordien, zich bedienende van valse namen en wellicht een schijnhuwelijk heeft aangegaan, minstens een huwelijk dat niet voor erkenning vatbaar is en waarvan verzoeker niet aantoonde dat hij dit gegeven ten gepaste tijde betwist heeft voor de bevoegde rechtbank. Derhalve maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. De Raad herhaalt dat verzoeker tot tweemaal toe veroordeeld werd tot ernstige gevangenisstraffen. De veroordeling was gebaseerd op diefstal en drugsmiddelenhandel, met name handel in verdovende middelen.

In het licht van al deze omstandigheden acht de Raad het in dit geval niet kennelijk onredelijk dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat de veroordelingen zouden te wijten zijn aan de “jeugdige, naïeve en ondoordachte handelswijze” doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwijzing naar andersluidende rechtspraak is niet dienstig nu niet is aangetoond dat het gelijkaardige situaties betreft. Noch artikel 43 van de vreemdelingenwet al dan niet in samenlezing met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en noch het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening is gehouden met diens gezinsleven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt: *“Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.*

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.” Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde het ‘familiale en persoonlijke belang’ van verzoeker wel degelijk in overweging genomen heeft en heeft geoordeeld dat dit ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat verzoeker aangeeft dat de band met diens gezin onder druk komt en van de echtgenote niet kan verwacht worden dat deze naar Marokko met hem terugkeert nu zij bovendien een kind heeft uit een

vorig huwelijk, met diens belangen in België en alhier schoolloopt, doet geen afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde. Niets belet de echtgenote naar Nederland terug te keren en het schoollopen op zich is geen vrijbrief om van rechtswege gerechtigd te zijn op een verblijf alhier. Het betoog van verzoeker houdt dan ook geen stand, daargelaten de vraag in welke mate het voorgehouden gezin van de verzoeker geen "schijn"-gezin is.

Met zijn loutere betoog dat verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat nergens blijkt dat verzoeker geseind zou zijn als ongewenst op het Belgische of Europese grondgebied, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt krachtens artikel 43 van de vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 43 van de vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.6. Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) omvat dit artikel het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt het als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.7. De verzoeker voert aan dat er sprake is van een voldoende hechte relatie met zijn familie en kind en het eerste kind van diens partner en dat het onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een

familieleven te leiden, aangezien het centrum van de sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt in het licht van artikel 8, § 2 van het EVRM en betoogt dat in casu door de gemachtigde een disproportionele beslissing genomen werd.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 68-69).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

2.8. Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”* waardoor hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd.

Voorts moet worden benadrukt dat in rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM de aard en de ernst van gepleegde misdrijven in rekenschap worden genomen. Het Hof toont een groot begrip voor de zeer vastberaden houding van verdragsluitende staten t.a.v. personen die drugs misdrijven plegen *“in view of the devastating effects drugs have on people’s lives”*. (EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi v. Denemarken*, par. 37)

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders. De verzoeker geeft enkel aan dat het onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, aangezien het centrum van zijn (en diens familie) sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt. Hij toont evenwel niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn voor verzoeker om het gezinsleven elders of in het land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Het louter gegeven dat kinderen schoollopen, de partner en een kind de Nederlandse nationaliteit hebben, maakt niet aannemelijk dat een voortzetting van het gezinsleven in

Marokko in casu onmogelijk is wegens sociale, economische, culturele of taalgebonden hinderpalen, daar ze gezien hun jonge leeftijd over een zeker aanpassingsvermogen beschikken.

Verzoeker blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn gezin hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het beschermen van de openbare orde en openbare veiligheid anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het tweede middel is ongegrond. Gelet op de vaststelling dient het eerste middel niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Hij stelt onder meer dat de juridische grondslag ontbreekt. Hij verwijst naar artikel 8 van de vreemdelingenwet dat stelt dat steeds de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dat werd toegepast moet vermeld staan. Het is voor verzoeker niet mogelijk af te leiden op grond van welke bepaling het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De verwerende partij kan onmogelijk vaststellen dat verzoeker geen ander recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft omdat hij een kind heeft van Nederlandse nationaliteit.

3.2. De verwerende partij merkt op:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en naar art. 7 Vreemdelingenwet.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben

gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée." (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen. Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot weigering van verblijf

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden.

Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het

grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen ‘kennis gegeven’, ‘afgifte’, ‘document’...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”*. Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou ‘omvatten’, de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Verweerder wijst ter zake ook op het positieve auditoraatsverslag dat dienaangaande werd verleend in de zaak G/A 209.014/XIV-34918:

“Uit [art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit] blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ingeval van weigering van het recht van verblijf, desgevallend twee beslissingen neemt, namelijk een beslissing waarbij hij het recht op verblijf niet erkent enerzijds en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. De omstandigheid dat beide beslissingen worden ter kennis gebracht in éénzelfde bijlage doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28.06.2010 in het bestreden arrest is niet relevant aangezien uit dit arrest niet op algemene wijze kan afgeleid worden dat alle beslissingen die een bevelscomponent bevatten één en ondeelbaar zijn.

Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en bijgevolg in haar geheel dient te worden vernietigd, miskent de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit."

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

"De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven "beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20." In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten."

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het middel faalt in rechte.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennen van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084, RvV 28 juni 2013, nr. 101 636 en RvV 28 juni 2013, nr. 101 637), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De Raad van State benadrukte daarenboven reeds dat *“[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.”* (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoeker voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en zoals verzoeker opmerkt uit artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in casu vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 2 april 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 2 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, worden verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de vernietigde beslissing.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN